

[Haustrup Clemmensen.]

På denne baggrund kan det ikke overraske nogen, at der i snart mange år har været talt om behovet for en virkelig skattereform, men fra det konservative folkepartis side finder vi det forstemmende, hvis man fortsat kun taler herom og glemmer at handle derefter. Den omstændighed, at regeringen har fremsat forslag om en uændret forlængelse af udskrivningsloven, er netop et udtryk for, at en højst påkrævet skattereform på ny udsættes, hvilket vi fra vor side af stærkt saglige grunde finder ganske utilfredsstillende. Ja, det er i virkeligheden således, at man over det lovforslag, der her er til behandling, end ikke med sin bedste venlighed kan sætte den overskrift, at det skal være, som det var, og blive, som det er. Det er nemlig således — som allerede påpeget af det ærede medlem hr. Foged — at der er tale om et udpræget tilbageskridt. Hvis forslaget følges, forskydes forholdet mellem direkte og indirekte skatter således, at de direkte skatter kommer til at bære en øget andel, også en endnu større andel, end de direkte skatter har før omsens indførelse.

På grundlag af en anslået indkomststigning i befolkningen i indeværende kalenderår på ca. 7 pct. regnes der altså med en stigning på ca. 14 pct. i statens indtægter af de direkte skatter, hvorimod forbrugsafgifterne kun er anslået til en stigning oprindelig på ca. 3 pct. — nu forstod vi på den højtærede minister i går, at det måske i og for sig var et skøn, og at man vel skulle op på 4½ pct., men selv da er der tale om en tydelig forskydning til fordel for den direkte beskatning, og konsekvenserne heraf er vi overbevist om desværre ikke vil udeblive. Mon den højtærede minister er opmærksom på, at antallet af borgere, der rammes af den progressive beskatning, fremover vil stige med ikke mindre end ca. 30-33 pct.? Det er mange tusinde borgere, der herved kommer ind under en stigende procentvis beskatning på et tidspunkt, hvor der ellers har været enighed om, at netop en sådan udvikling ville hæmme lysten til at påtage sig yderligere arbejdsbyrder for at forøge produktionen. Det vil også betyde en skærpelse af den i forvejen uheldige sambeskatning, og jeg er overbevist om, at det desværre vil gøre det endnu vanskeligere at få sygeplejersker, lærerinder og en række

andre kvinder til at påtage sig de opgaver, til hvilke de har en uddannelse, og hvor der er så hårdt behov for deres arbejdskraft.

Jeg synes på denne baggrund, at det må være forsvarligt at understrege, at der mellem regeringens og de to borgerlige oppositionspartiets skattepolitiske målsætning altså er en ganske tydelig forskel. Det konservative folkeparti nærer den opfattelse, at det er nødvendigt allerede ved udformningen af det forslag til udskrivningslov, der i dag er til behandling, at påbegynde arbejdet med en virkelig skattereform, hvorimod regeringen altså fortsat mener, at man skal udskyde reformarbejdets påbegyndelse. Vi forstår ikke og billiger ikke denne nølen. Vi er overbevist om, at en flytning af betydelige dele af skattebyrden fra arbejde og opsparing over til forbrug ikke blot vil betyde en hårdt tiltrængt forenkling af hele skattelovgivningen, men også være et stærkt incitament netop til en yderligere arbejdsindsats og til en forøgelse af opsparingen, således at det stadig meget høje renteniveau derved kan nedsættes betydeligt. Vi erkender, at en sådan omlægning skal ske gradvis, men den bør påbegyndes nu, og vi er parat til ikke blot i princippet at udtale os herom, men også under udvalgsarbejdet at komme med ganske konkrete forslag til, hvordan denne omlægning kan påbegyndes.

Vi har tænkt os over en 3-årig periode at hæve bundgrænsen for forsørgere til 8.000 kr. i skattepligtig indkomst, for ikke-forsørgere til 4.500 kr. Vi ønsker området, hvori statsskatten opkræves med en fast procent, proportionalsskatteområdet, udvidet op til 30.000 kr. i skattepligtig indkomst for forsørgere og til 18.000 kr. for ikke-forsørgere. Vi ønsker også i den takt, det nu er muligt af økonomiske grunde, at få den proportionale skatteprocent gradvis nedsat.

Endelig må jeg have lov at tilføje, at vi ønsker skalaen under den stigende beskatning, under den progressive beskatning, udjævnet en del. Det er efter vor opfattelse direkte hæmmende for arbejdslysten, at der i dag sker en så voldsom stigning fra proportionalsskatteområdet 21 pct. op til 60 pct. blot for den del af indkomsten, der ligger en lille smule over de grænser, hvor proportionalsskatten hører op. Jeg erkender, at skattefradragets retten i nogen grad, men og-